

Sevginin Önemi, Hubb-i fillah ve buğd-i fillah

Kaynak: Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye, Mektubat, dinimizislam.com sitesi, Peygamberler tarihi ansiklopedisi

Hubb-i fillah ve buğd-i fillah, sevdiklerini sırf Allahü teala'nın rızası için sevmek, düşmanlık ettiklerine de sırf Allah rızası için düşmanlık etmek demektir.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(İbadetlerin en kıymetlisi, Allah için sevmek ve Allah için düşmanlıktır.) [Ebu Davud]

(İnsan, dünyada kimi seviyorsa, ahirette onun yanında olacaktır.) [Buhari]
(Cebrail aleyhisselam gibi ibadet etseniz, müminleri, Allah için sevmedikçe ve kâfirleri Allah için kötü bilmedikçe, hiçbir ibadetiniz, hayrat ve hasenatınız kabul olmaz!) [Ey Oğul İlm.]

Allahü teâlâ, Hazret-i Musa'ya sordu:

- Ya Musa, benim için ne işledin?

- Ya Rabbi, senin için namaz kıldım, oruç tuttum, zekât verdim, zikrettim.

- Ya Musa, kıldığın namazlar, seni Cennete kavuşturacak yoldur, kulluk vazifendir. Oruçların, seni Cehennemden korur. Verdiğin zekâtlar, kıyamette, sana gölgelik olur. Zikirlerin de, o günün karanlığında, sana ışıktır. Bunların faydası sanadır. Benim için ne yaptın?

- Ya Rabbi, senin için ne yapmak gerekirdi?

- Sırf benim için dostlarımı sevip, düşmanlarıma düşmanlık ettin mi?

Musa aleyhisselam, Allahü teâlâ için yapılması gereken en kıymetli amelin, Hubb-i fillah ve Buğd-i fillah olduğunu anladı. (Mektubat-ı Masumiyye)

Hikmet ehli zatlar buyuruyor ki;

Allahü teâlânın en sevdiği ibadet, Müslümanların birbirini sevmesidir.

İman, altı şeye inanmaktır. Bu altı şey, inanılacak hususlardır. Bu altı şartın geçerli olması için iki şart daha vardır. Nasıl vakit, namazın şartıysa, yani vakti girmeden kılınan namaz sahih olmazsa, bu iki şart olmadan altı şeye inanmakla kişi Müslüman olmaz.

Bu iki şarttan birincisi, gayba imandır, görmeden inanmaktır, ölmeden önce, gözden perde kalkmadan önce, hakikatler görülmeden önce, Allah'a ve Resulüne inanmaktır. Firavun boğulacağı sırada, Allahü teâlâ gözünden perdeyi kaldırdı. Firavun, gerçekleri görünce, (Musa'nın Rabbine iman ettim) dediyse de, geçerli olmadı, çünkü o, Hazret-i Musa'nın bildirdiğine değil, kendi gördüğüne inandı. Görmeden önce, gayba iman etmediği için geçerli olmadı.

İkinci şart, hubb-i fillah ve buğd-i fillah'tır. Allahü teâlânın dostlarını dost, düşmanlarını düşman bilmek yani Müslüman olmayanları, Allah'a ve Resulüne düşman olanları sevmemek ve Müslümanları da, Müslüman oldukları için sevmektir. Bir kimse, bir kimseye, Müslüman olduğu için düşmanlık beslese, Amentü'deki altı şarta inansa da, Müslüman olamaz. Bu yüzden Müslümanların birbirine düşmanlıkları tehlikelidir. Din büyüklerimiz, (Eğer kavga edecekseniz kendinizle yani kâfir olan nefsinizle kavga edin! Sakın bir Müslümana yan gözle bakmayın, bu Allah dostuna düşmanlığa sebep olabilir. Maazallah, secdeden başınızı kaldırmasanız yine Cehenneme giderseniz) buyuruyorlar. Bir Müslümanın diğer kardeşini çekiştirmesi, onun aleyhinde bulunması, olacak iş değildir. Bir

müminin ismi duvara yazılı olsa, oradan geçerken ceketini ilikleyip, hürmetle geçmek gerekir, çünkü orada Allahü teâlâyâ ve Resulüne inanan birinin ismi var. Yani Allah dostu var. Dolayısıyla, bu iki şart olmadan, iman edilmiş olamaz.

İnsan, ya nefsi yani kendisi için veya Allah için yaşar. Nefsi için yaşıyorsa felakettir. Çünkü nefis denilen şey, Allah'ın düşmanıdır. Bizi yediren, içiren, besleyen yüce Rabbimizi bırakıp da nefsimiz için yaşarsak, sonumuz felaket olur. Hubb-i fillah ve buğz-i fillah bu dinin esasıdır. **Hubb-i fillah dururken gidip de hubb-i nefis yapanı, yani Allah'ın düşmanı olan nefsini sevgili kabul edeni, Cenab-ı Hak nefsiyle baş başa bırakır, sonunda da Cehenneme atar.**

Dünyada insanın nefsinden daha ahmak hiçbir mahlûk yaratılmamıştır. Çünkü nefsin her istediği kendi aleyhinedir, yani ateştir. **Hem dünyada, hem âhirette dost, ancak Allah için olandır.** Menfaat için olan dostlukların sonu mutlaka hüsrandır. Âhirette, bizi kurtaracak olan, ancak Allah için sevgidir.

Kıyamet kopar, terazi kurulur, herkesin hesabı görülürken, bir Müslümanın günahları ve sevabları tartılır, ama hikmet-i ilahi, tam eşit gelir. Melekler, (Yâ Rabbi, buna ne yapacağız?) derler. Allahü teâlâ, (Gitsin, akrabalarından bir sevab alsın, teraziye koyun, Cennete gitsin!) buyurur. Melekler, (Git, akrabalarından bir sevab al gel!) deyince, hemen sevinçle, anne, baba, kardeş, evlat, amca gibi akrabalarına gider. Çok az bir sevab lazım olduğu için pek ümitlidir. Durumu anlatır, (Çok küçük bir sevab verirseniz kurtulacağım) der, hepsine teker teker yalvarır, ancak zerre kadar sevab veren çıkmaz. Hepsi de, (Biz kendi durumumuzdan korkuyoruz) derler. O Müslüman, şaşkın, üzgün, boynu bükük gelir, (Bulamadım) der. Melekler durumu arz edince, Allahü teâlâ, (Dünyadayken onun din kardeşleri de vardı. Gitsin, bir de onlardan istesin!) buyurur. Melekler, (Git, bir din kardeşinden al gel!) deyince, gider bir arkadaşını bulur, (Vaziyetim kötü, çok az bir sevab verirsen kurtulacağım) diye durumunu anlatır. O Müslüman da, (Çok az da ne demek, al, hepsi senin olsun) der. Müslüman hemen sevinerek gelir, sevabları verir ve cennetlik olur. Melekler merak ederler, (Yâ Rabbi, buna sevablarının hepsini hediye eden Müslümanın hâli ne olacak? Bunun hiç sevabı kalmadı) derler. Allahü teâlâ, (Ben o sevgili kulumdan daha cömerdim, ona da hiç hesap sormayın! Kol kola Cennetime girsinler) buyurur.

İşte din kardeşi budur. Onun için dünyadayken ihlaslı, cömert, samimi, birkaç tane de olsa, böyle din kardeşimizin olmasına çalışmalıyız.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

Muhammed aleyhisselama uymak için, Onu tam ve kusursuz sevmek lazımdır. Tam ve olgun sevginin alameti de, onun düşmanlarını düşman bilip sevmemektir. Sevgiye müdahane [gevşeklik] sığmaz. İki zıt şeyin sevgisi bir kalbde, bir arada yerleşemez. Cem-i zıddeyn muhaldir. Yani iki zıddan birini sevmek, diğerine düşmanlığı gerektirir. (165.mektub)

Doğru imanın alameti, kâfirleri düşman bilip, onlara mahsus olan ve kâfirlik alameti olan şeyleri yapmamaktır. Çünkü İslam ile küfür, birbirinin aksidir. Bunlardan birisine kıymet vermek, diğerine hakaret ve kötülemek olur. Allahü teâlâ, habibi olan Muhammed aleyhisselama, İslam düşmanları ile savaşmayı ve onlara sertlik göstermeyi emrediyor. Allahü teâlâ, kâfirlerin, kendi düşmanı ve Peygamberinin düşmanı olduklarını bildiriyor. Allahü tealanın düşmanlarını sevmek ve onlarla kaynaşmak, insanı Allahü tealaya düşman olmaya sürükler. **Bir kimse, kendini Müslüman zanneder, Kelime-i tevhidi söyleyip, inanıyorum der. Namaz**

kılar ve ibadet yapar. Halbuki, bilmez ki, böyle, [Allah'ın dostlarını sevmemek veya Allah'ın düşmanlarını "şu iyilikleri de var" diye sevmek] gibi çirkin hareketleri, onun imanını temelinden götürür. (163.mektub)

Muhammed Masum hazretleri buyurdu ki:

Sevgi, sevgilinin dostlarını sevmeyi, düşmanlarına düşmanlık etmeyi gerektirir. Bu sevgi ve düşmanlık, âşıkların elinde ve iradesinde değildir. Seviyorum diyen bir kimse, sevgilisinin düşmanlarından uzaklaşmadıkça sözünün eri sayılmaz. Buna yalancı denir. Sevgi, sevgilinin her şeyini sevmeyi gerektirir. Büyüklükler, (Sevdiğin zatı inciten kimseye gücenmez isen, köpek senden daha iyidir) demişlerdir. Allahü teâlânın düşmanlarını sevmek, insanı Allah'tan uzaklaştırır. Onun düşmanlarından uzaklaşmadıkça, sevgiliye dost olunmaz. Kâfirleri sevmemek, Kur'an-ı kerimde açıkça emredilmiştir. Kur'an-ı kerime uymamız farzdır.

Kâfirleri sevmeyi haram eden âyet-i kerimelerden birkaçının meali şöyle:

(Kâfirleri dost edinen, Allah'ın dostluğunu bırakmış olur.) [Âl-i İmran 28]

(Ey iman edenler, Yahudileri de, Hıristiyanları da dost edinmeyin! Onlar, [İslam'a olan düşmanlıklarında] birbirinin dostudur. Onları dost edinen de onlardan [kâfir] olur. Allahü teâlâ, [kâfirleri dost edinip, kendine] zulmedenlere hidayet etmez.) [Maide 51]

(Ey iman edenler, benim ve sizin düşmanınız olanları dost edinmeyin, onları sevmeyin!) [Mümtehine 1]

Allahü teâlâ, Eshab-ı kiramı, (Kâfirlere gadab ederler, birbirlerine merhametlidirler) diye övmektedir. (Feth 29)

Hadis-i şeriflerde de buyuruluyor ki:

(Allahü teâlâyı sevmeyen ve Onun düşmanlarını düşman bilmeyen, hakiki iman etmiş olmaz. (İsyân edenlere düşmanlık ederek, Allahü teâlâyâ yaklaşın!) [Deylemi]

(Bir kavmi sevip de onlarla dostluk kuran, kıyamette onlarla haşrolur.) [Taberani]

Halife Ömer'e, (Hire'li bir hıristiyan var. Çok zeki, yazısı da çok güzel, bunu kendine kâtip yap) dediler. Kabul etmedi. Aşağıdaki âyet-i kerimeyi okuyup, (Mümin olmayan birini dost edinmem) dedi.

Ebu Musel Eşari hazretleri anlatır: Halife Ömer'e dedim ki:

- Hıristiyan katibim çok işe yarıyor.
- Niçin, bir Müslüman katip kullanmıyorsun? (Ey müminler! Yahudi ve hıristiyanları sevmeyin) âyetini işitmedin mi?
- Dini onun, katipliği benim.
- Allahü teâlânın hakir ettiğine ikram etme! Onun zelil ettiğini aziz eyleme! Allah'ın uzaklaştırdığına yaklaşma!
- Basra'yı onunla idare edebiliyorum.
- Hıristiyan ölürse ne yapacaksan, şimdi onu yap! Hemen onu değiştir!

Kâfirleri sevmemek gerekir ise de, dinimizin emri gereği, onlara eziyet etmek, kalblerini incitmek haramdır. Sevmemek ayrı, onları üzme ayrı şeydir. Onlarla ticaret yapılır, aldatılmaz, kötülük yapılmaz. Herkese olduğu gibi onlara da iyi davranmak lazımdır. Hatta hidayete kavuşmaları, Müslüman olmaları için dua da edilir.

Dinimizde ırk üstünlüğü yoktur. Bir hadis-i şerifte, (İnsanlar [insan olarak] bir tarağın dişleri gibi eşittir) buyurulmuştur. (İbni Lâl)

Bunun için kâfir de olsa, bir kimseden kendini üstün görmek caiz değildir. Çünkü kâfir, Müslüman olup ebedi saadete kavuşabilir, Müslüman da, Allah korusun küfre düşüp Cehennemlik olabilir.

Sevgi, Allah için olur

Hikmet ehli zatlar buyuruyor ki:

Bağdat'ta zengin bir tüccarın elli işçisi varmış. Bu tüccar, mübarek bir zatın cömertliğini, iyiliklerini, talebelerinin ve dergâhta hizmetli işçilerinin onu çok sevdiğini duyar. (O zatı yanında olanlar nasıl seviyorsa, ben de kendimi bu işçilerime sevdireceğim, onlara çok para vereceğim, her çeşit yardımı yapacağım) der. Onlara bol maaş, bol yemek verir, onlarla hoş sohbetler yapar, ancak ne yaptıysa, yine hiç kimse onu sevmez.

Bunun üzerine, mübarek zatın o şehirdeki bir talebesine gider ve (Arkadaş, senin hocanın yaptığından da fazlasını yaptım. Ama beni kimse sevmiyor, arkamı dönüyorum, kimse yok. Bu zatın ne özelliği var? Yani bu zat benim verdiğimden daha fazla ne veriyor ki, siz onu deli gibi seviyorsunuz? Ben bu kadar iyilik ediyorum, çok şey veriyorum, bugün yüzüme bakıyorlar, yarın yine arkalarını dönüp gidiyorlar. Hâlbuki siz uzakta da onu hep iyilikle anlatıyorsunuz. Bunu çok merak ettim) der. O talebe de, (Efendim, hocama gittiğim zaman bunu anlatır, verdikleri cevabı size söylerim) der. Hocasına gelip durumu anlatınca, hocası buyurur ki:

(Kardeşim, Allah için olan bir işte sevgi olur. Dünya için olan işte sevgi olmaz. O tüccar, dünya için onları besliyor. Dünya için iş yapıyor ve bundan sevgi bekliyor. Sevgi Allah için olur. Dünyanın tabiatında sevgi yoktur. Allahü teâlâ dünyayı yarattığı günden beri, bir defa olsun dünyaya rahmet nazarıyla bakmamıştır. Çünkü dünya, nefis ve şeytanın azmasına yardımcı olmaktadır. İnsanın dünyalığı arttıkça, nefsi kuvvetlenir, gururu, kibri artar, şeytan onu azdırır.

İnsanlar da âhireti bırakmışlar, hep dünyalığı arttırmak için gece gündüz çalışıyorlar. Hâlbuki sıkıntıyı, üzüntüyü, sevgisizliği arttırıyorlar. İki sevgi bir kalbde birleşmez. Bir insanın kalbinde dünya sevgisi varsa, o insanda Allah sevgisi olamaz. Sevimsizleşir. Hem ailesi, hem çocuğu, hem birlikte bulunduğu insanların nazarında daima sevgisizdir.

O tüccar, bir menfaat karşılığı kendisini sevdirmek için uğraşüyor. Ben ise hiç böyle bir şey düşünmeden, sırf Allah için seviyorum. Tabii sevgi Allah için olunca, bunun sonu, sınırı yok. Dolayısıyla sevginin esası zaten budur. Bu sevgi insan için o kadar faydalı ki, Peygamber efendimiz, (Dünyada Allah için birbirini seven, Cennette de beraber olur) buyuruyor. Benim arzum, beni sevenlerle, benim sevdiklerimle, dünyada da, ahirette de beraber olmaktır.)

* Ehl-i sünnet yolunda olanları, Allah'ın dinine hizmet edenleri sevmek hubbi fillahtır. Kâfirleri, bid'at ehlini sevmemek buğdi fillahtır. Bu, kalben sevmek ve sevmemektir. Dövüşmek ve münakaşa etmek değildir. Hem dostla, hem düşmanla, münakaşa dahi etmemeli.

*** Hubbi fillah ve buğdi fillahı iyi öğrenmeli. Nasibi olana her şey bunun içinde vardır.**

[Nasibi olana her şey bunun içinde vardır buyuruluyor. Mesela biriyle arkadaşlık yapacaksın. Eğer hubbi fillah ve buğdi fillahı iyi öğrenmişsen, kötü biriyle arkadaşlık yapamazsın. Çünkü Allahü teala'nın emirlerini çiğneyen birini sevmemen gerekiyor. Sevmediğin biriyle de zaten dost olamazsın. Kız arkadaşı yani flört işini zaten yapamazsın, çünkü Allah için seven ve buğzeden kişi, Allahü teala'nın

sevmediği fiilleri hem kendisi yapmaz, hem de kendisi vesilesiyle başkasının Allahü teala'nın emirleri dışına çıkmasına sebep olmaz. Diyelim ki kişi evlenecek. Eğer Allah için evlenecekse, saliha bir hanım bulması gerekir. Çünkü fasıkları sevmemek gerekiyor. O zaman saliha hanım arayacak. Büyükler buyuruyor ki;

(Allahü teâlâ, Cennetten dünyaya, bir nimetin benzerini değil, aslını indirmiştir. O da saliha hanımdır. Dolayısıyla başını örten, namusunu koruyan ve ibadetini yapan saliha bir hanım, Cennet nimetinin kendisidir.)

Neticede evlilik hususunda nefsine göre değil de, hubbi fillah, buğdi fillaha göre hareket eden bir kimse İslam alimlerinin Cennet nimeti diye buyurduğu bir güzelliğe daha dünyada iken kavuşmuş oluyor.

Diyelim ki bir işe gireceksin. Eğer Allah için seven ve buğzeden biri isen günaha gireceğin bir işi seçemezsin. Çünkü günaha gireceğin işi Allahü teala sevmez. Allahü teala'nın sevmediği bir şeyi sen de sevemezsin. Öyle olunca seçeceği iş de hayırlı olur.

Kısacası kişi yaptığı her işte, nefsi için değil de hubbi fillah buğdi fillah üzere hareket ederse, hiç hataya düşmez, yanlışla sapmaz, büyüklerimizin dediği istikamette dosdoğru gider.]

Kişi sevdiği ile beraber olur

Sual: Ahirette, kişi sevdikleri ile beraber olacağına göre, bir kimse, hem Cennete gidecek iyileri, hem de Cehenneme gidecek kötülerini severse, nereye gider?

CEVAP

İyi ile kötüyü sevmek, temiz ile pisliği karıştırmak demektir. Karışım pis olur. **Bir kimse, hem Peygamber efendimizi, hem de Ebu Cehil'in itikadını sevse Cehenneme gider.**

(Allah ve Resulünü seviyorum) diyen bir zata, Peygamber efendimiz buyurdu ki: (Kıyamette sevdiklerinle beraber olursun.) [Müslim]

Âlimler, (Kişi sevdiği ile beraber olur) hadis-i şerifini şöyle açıklıyor:

Bir kimse, salih bir mümini sever, onun gibi itikada sahip olup, onun gibi amel işlemeye gayret eder, Allah dostlarını dost, Allah düşmanlarını da düşman bilirse, ahirette sevdiği bu kimse ile birlikte Cennette olur.

Bir kimse de hem Müslümanları, hem de gayrimüslimleri sever, gayrimüslimlerin itikadlarını beğenirse, gayrimüslimlerle birlikte Cehenneme gider. (Kişi sevdiği ile birlikte olur) demek, sevdiği kimsenin derecesine kavuşur demek değildir. Fakat iyileri sevdiği için, Cennette onlarla birlikte olur. Herkes imanının parlaklığına, kuvvetine göre farklı derecelerde bulunur. (Mektubat-ı Rabbani, Hadika)

Ahirette iyilerle beraber olabilmek için, dünyada da onlarla beraber olmak, onları sevmek, onların yolundan gitmek gerekir.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Arşın etrafında nurdan kürsülerde, nur gibi parlayan zatlar bulunur. Peygamberler ve şehidler bunlara imrenir. Bunlar, Allah için birbirini seven, Allah için buluşan, Allah için birbirini ziyaret edenlerdir.) [Nesai]

(Allahü teâlâ buyurur ki: Benim için birbirini ziyaret eden sevgimi kazanır. Benim için birbirini seven sevgime mazhar olur. Benim için veren, sevgimi hak eder. Benim için birbirine yardım eden, muhabbetimi kazanır.) [Hakim]

(Birbirini Allah için seven iki kişinin Allah katında en kıymetlisi, arkadaşını Allah için daha çok sevendir.) [Hakim]

İsa aleyhisselam, **(Allah düşmanlarına buğzederek, Allahü teâlânın sevgisini kazanın! Onlardan uzaklaşarak Allah'a yaklaşın! Onlara kızarak Allah'ın sevgisini arayın! Gördüğünüz zaman Allahü teâlâyı hatırlatan, sözü ile iyiliklerinizi artıran ve sizi iyiliğe teşvik edenlerle arkadaşlık ediniz!)** buyurdu.

Allahü teâlâ Musa aleyhisselama: (Herhangi bir arkadaşın, seni benim sevgime teşvik etmezse, o senin düşmanıdır) buyurdu.

(Allahü teâlâ, "Benim için birbirini seven, benim için toplanıp dağılan, benim için birbirini ziyaret eden, benim için birbirine yedirip içiren kimseleri severim" buyurdu.) [İ.Malik]

(Kıyamette Arşın gölgesinde bulunacak yedi sınıf kimseden birisi de Allah için birbirini seven, Allah için toplanıp Allah için dağılan kimselerdir.) [Buhari]

Böyle Allah sevgisi olur mu?

Sual: Bazıları hem Allahü tealayı seviyoruz diyorlar, hem de Allahü tealaya inanmayanlarla dostluk kurup, onlarla birlikte olmaktan rahatsız olmuyorlar. Böyle Allah sevgisi olur mu?

CEVAP

Kur'an-ı kerim ve hadis-i şerifler, Allahü teâlânın kâfirlere düşman olduğunu, açıkça bildiriyor. Onun düşmanlarını seven, Onu sevmiş olur mu? Kâfirler, Allahü teâlânın düşmanı olmasalardı, (Buğd-i fillah) vacip olmazdı. İnsanı Allahü teâlânın rızasına kavuşturacakların en üstünü olmaz ve imanın kemaline sebep olmazdı.

Sevenin, sevgilinin sevdiklerini sevmesi ve sevmediklerini sevmemesi gerekir. Bu sevgi ve düşmanlık, insanın elinde değildir. Sevginin icabıdır. Burada, diğer işlerde gereken iradeye ve kesbe ihtiyaç yoktur. Kendiliğinden hâsıl olur. Dostun dostları, insana sevimli görünür. Düşmanları, çok çirkin görünür. Bir kimse, birisini seviyorum derse, onun düşmanlarından uzaklaşmadıkça, sözüne inanılmaz. Ona münafık denir. Şeyhül-islâm Abdullah-ı Ensari diyor ki: (Ben Ebul-Hasen Semunu sevmiyorum. Çünkü üstadım Hıdri'yi üzmüştü. Bir kimse, hocanı üzer, sen de ondan üzülmeyen, köpekten aşağı olursun.)

Allahü teâlâ, Mümtehine suresinin dördüncü âyetinde mealen, (İbrahim'in ve Onunla beraber olan müminlerin sözlerinden ibret alınız! Onlar, kâfirlere dediler ki, biz sizden ve putlarınızdan uzağız. Dininizi beğenmiyoruz. Allahü teâlâyı inanıncaya kadar, aramızda düşmanlık vardır) buyurdu. Bundan sonraki âyet-i kerimede mealen, (Bu sözlerinde sizin için ve Allahü teâlânın rızasını ve ahiret gününün nimetlerini isteyenler için, ibret vardır) buyurdu.

Buradan anlaşılıyor ki, Allahü teâlânın rızasını kazanmak isteyenlere, bu teberri [uzaklaşmak] gerekir. Allahü teâlâ mealen buyuruyor ki, (Kâfirleri sevmek, Allahü teâlâyı sevmemektir. İki zit şey, birlikte sevimmez.) Bir kimse, seviyorum dese,

fakat Onun düşmanlarından teberrî etmese, bu sözüne inanılmaz. Al-i İmran suresinin 28. âyetinde mealen, (Kâfirleri sevenleri, Allahü teâlâ, azabı ile korkutuyor) buyurdu. Bu büyük tehdit, çirkinliğin çok büyük olduğunu gösteriyor. (Mektubat-ı Masumiyye c.3, m.55)

Allahü tealaya imanın şartı

İmanın şartlarından ilki, Allah'a imandır. İman etmek için, sadece Allah var demek yetmez, Allahü tealayı sevmek de şarttır. Bu sevginin şartı da, Allah için sevmek ve Allah için buğzetmektir. İmanın altı şartında Allahü tealayı sevmek, onun sevdiğini sevip, düşmanlarını sevmemek de var. Bir âyet-i kerime mealî:

(Allah'a ve kıyamet gününe iman edenler; babaları, kardeşleri ve akrabası olsa da, Allah'ın ve Resulünün düşmanlarını sevmez.) [Mücadele 22]

Cenab-ı Hak, Hazret-i İsa'ya buyurdu ki: (Yer ve göklerdeki bütün mahlûkatın ibadetlerini yapsan, dostlarımı sevip, düşmanlarıma düşmanlık etmedikçe, faydası olmaz.) [K. Saadet]

Birkaç hadis-i şerif mealî de şöyledir:

(İmanın esası ve en kuvvetli alameti, hubb-i fillah, buğd-i fillah, yani Allah için sevgi, Allah için buğzdur.) [Ebu Davud, İ. Ahmed, Taberani]

(Din, Allah için sevmek ve Allah için buğz etmektir.) [Ebu Nuaym, Hâkim]

(Üç şey imanın lezzetini artırır:

- 1- Allah ve Resulünü her şeyden çok sevmek,
- 2- Kendisini sevmeyen Müslümanı Allah rızası için sevmek,
- 3- Kâfirleri [onlar kendisini sevseler de] sevmemektir.) [Taberani]

Bir âlime (Hocandan ne öğrendin?) diye soruyorlar. O da, (Hubb-i fillah, buğd-i fillah, yani kimler sevilir, kimler sevilmez onu öğrendim) diyor. Bu çok önemli bir husustur. **İmanın da, ibadetlerin de esası, temeli bu husustur. Elli dört farzdan birisi de budur. Hubb-i fillah, Allah için sevmek, Allah için dost olmak, buğd-i fillah, Allah için buğzetmek, dargın durmak, sevmemek demektir.**

İbadeti, takvası ihlâsı çok olan Müslümanı, az olandan daha çok sevmek gerekir. Sevmek demek, onların yolunda bulunmak demektir. İsyanı daha çok olan, küfrü ve fuhşu yayan kâfirleri daha çok sevmemek gerekir. Allah için düşmanlık edilmesi gerekenlerin başında, insanın kendi nefsi gelir.

Eskiden vehhabilerin elinde olan ülkelere imrenip de, vehhabilere sevgi beslemesinler diye, âlimler, talebelerini umreye göndermemişlerdir. Hatta hacca giderken de, onların yaptığı eserlere rağbet edilmemesini, dünya işlerinde bile olsa yaptıklarını beğenmemelerini söylemişlerdir.

Allahü teâlâ, (Ya Davud, beni sevmekte sana uymayanla, arkadaşlık etme! Çünkü onlar senin düşmanıdır, kalbini karartır ve seni benden uzaklaştırmaya çalışır) buyurdu. (İ. Gazali)

Hadis-i kudsîde Allahü teâlâ buyuruyor ki:

(Benim için birbirini sevenler, kıyamette nurdan öyle minberler üzerinde bulunur ki, siddikler, şehidler ve peygamberler onların makamına imrenirler.) [Taberani]

Kaynak: Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye, Mektubat, dinimizislam.com sitesi, Peygamberler tarihi ansiklopedisi